

Marie Cloquet - Textiel geeft een menselijk gezicht aan puin

Marie Cloquet (°1976) maakt werk over beschaving; over hoe we ons organiseren en wat daarvan overblijft. Voor haar tentoonstelling *Ultraviolence* bij Annie Gentils Gallery verzamelde ze satellietbeelden van oorlog en bombardementen en vertaalde die naar gelaagde zeefdrukken. Tegenover die harde beelden plaatst ze alledaagse objecten die geborgenheid uitstralen. Een gesprek over geweld en hoe kunst een dialoog op gang kan brengen over wat we liever niet zien.

Een reeks start bij mij altijd in de realiteit; bekommernissen, zorgwekkende situaties, dingen die mij choqueren. Mijn werk gaat over de sporen die de mens achterlaat, zoals afval, ruïnes

en, nu, geweld. Deze reeks heeft wortels in screenshots die ik reflexmatig nam van de

Marie Cloquet - *Ultraviolence IV* - 2026

satellietbeelden die op ons afkwamen tijdens de eerste dagen van de Russische invasie in Oekraïne; sporen van vernieling door tanks en explosies. Die periode was niet alleen choquerend door het geweld op zich, maar vooral omdat we in Europa leken te denken dat zo iets niet meer kon gebeuren. Toen wist ik nog niet wat ik met die beelden wilde doen. Later belandden ze in mijn atelier en kwamen er beelden uit Gaza bij. Het was de eerste keer dat ik werkte met beeldmateriaal dat ik niet zelf gemaakt heb, maar geweld is iets waar je absoluut niet omheen kunt. Ik heb het gevoel dat we de laatste jaren in een gewelddadige spiraal beland zijn. We moeten het daar over hebben.

In de tentoonstelling toon je ook werk uit de reeks *Halab* (2020-2026). Op welke manier is die gelinkt aan de reeks *Ultraviolence*?

Halab is ontstaan tijdens de zware bombardementen op Aleppo, vroeg in de Syrische oorlog. Uit pure verbijstering ben ik foto's beginnen maken van Aleppozeep die ik nog thuis had liggen, een typisch product van daar. Tijdens de coronapandemie kreeg die reeks een nieuwe gelaagdheid en groeide ze uit tot een tentoonstelling. Voor *Ultraviolence* greep ik ernaar terug en koppelde ik die foto's aan textiel zoals de bedsprei van het logeerbed van mijn grootouders, waardoor de werken een persoonlijke, gevoelsmatige lading kregen. Tegelijk doet het patroon van dat laken mij denken aan het soort stoffen dat ik ben tegengekomen in het Midden-Oosten.

© foto: Yasmin Van 'tveld

Wat betekent dat textiel voor jou in een oorlogscontext?

Ik zie textiel vaak terugkomen in oorlogsbeelden. En ik vind dat pijnlijk. Mensen hebben doeken en dekens nodig om shelters te bouwen en na de vernieling blijft dat textiel achter. Het geeft een menselijk gezicht aan het puin. Ik had het textiel nodig om op een andere manier om te kunnen gaan met het verzamelde beeldmateriaal van

explosies. Op zichzelf waren de beelden te hard. Ik wist dat mijn moeder veel textiel bijhoudt; gordijnen, lakens die te oud zijn om nog te gebruiken. Ik heb die lakens meegenomen, samen met stukken stof waarmee ze ooit pyjama's had gemaakt voor mij of voor mijn kinderen. Dat persoonlijke, gebruikte textiel heb ik dan aan de explosies gekoppeld. Ik zie die lakens ook als link naar het nachtelijke. Bombardementen gebeuren vaak 's nachts. Die lafheid daarin vind ik zo groot. Het konijntjespatroon van *Ultraviolence IV* (2026) is werkelijk flanellen pyjamastof en doet aan de kinderen denken die je op het nieuws ziet. En het volgende beeld dat ze je dan tonen is een gigantische hoop puin. Hoe is dat mogelijk? Dat contrast, dat is zo verschrikkelijk.

Vanwaar de keuze om iets persoonlijks dat huiselijk, zacht en geborgen is, hier in dialoog te laten gaan met geweld en trauma?

Het is een manier om mijn eigen verhaal te koppelen aan dat van anderen, om de ver-van-mijn-bed-show te doorbreken. Die stukken stof dragen een persoonlijke geschiedenis: herinneringen aan mijn grootouders, aan mijn ouderlijk huis. Wanneer je dat koppelt aan de emotionele lading van wat in oorlogsgebieden gebeurt, is het geen grote stap meer om je daaraan te verbinden. Al vind ik het als kunstenaar wel moeilijk om het over andermans trauma te hebben. Heb ik wel het recht om te spreken over een oorlog waarmee ik niets mee te maken heb? Dat is een moeilijke vraag. Maar erover zwijgen is ook geen optie.

De titel *Ultraviolence* verwijst naar popcultuur en gaming, waar geweld esthetisch wordt ingezet en brutaliteit handelswaar wordt. Wil je die esthetisering van geweld bekritisieren?

Marie Cloquet - *Ultraviolence IV, V & VI* - 2026

Ja, de titel verwijst naar de manier waarop geweld commercieel geworden is. De tijd van Simon & Garfunkel, toen je een hit kon scoren met kruiden voor je salade, ligt ver achter ons. In rap, gaming en popmuziek heeft geweld een misplaatst succes verworven. Het blijft mij verbazen hoezeer mensen aangetrokken zijn tot geweld. Ik kijk zelf soms ook naar gewelddadige films, dus ik sta daar niet buiten. Maar ik vraag mij af waar die obsessie vandaan komt. Waarom is bruut geweld iets waar wij onze ogen niet vanaf kunnen houden? *Ultraviolence* is ook de titel van een lp van Lana Del Rey, die het op een heel andere manier over geweld heeft; veel meer over mentaal geweld.

Intussen gebruik je zelf ook die beelden van geweld. Hoe bewaak je de grens tussen het tonen van brutaliteit en het onbedoeld esthetiseren ervan?

Het grote verschil is dat ik het expliciete uit de weg ga. Ik ben geen oorlogsjournalist. Als kunstenaar probeer ik het beeldmateriaal te verwerken en universele thema's aan te raken. Het goedkope geweld wil ik vermijden, want daar kan ik niets aan toevoegen. Er bestaat al zoveel puur gewelddadig beeldmateriaal. Wat kunnen we daar nog mee bereiken? Het werk van journalisten is noodzakelijker dan wat ik maak, daar ben ik mij van bewust. Maar ik probeer het naar een ander niveau te tillen. Ik wil een dialoog op gang brengen waarbij je eerst een verwondering ervaart en van daaruit het gesprek kunt aangaan. Laten we het hebben over de essentie, over wat elk verhaal op zich kan betekenen. Ik hoorde ooit: *try to imagine the pain of one single bullet*. Dat moeten we meer proberen te doen: ons proberen in te leven in het verhaal van een ander.

**Je zei mij ooit: “Uiteindelijk gaat mijn werk telkens opnieuw over beschaving.”
Waarom blijf je daarbij terugkomen?**

Wat mij interesseert, is hoe een mens zich organiseert. Ik stoot daarbij altijd op desorganisatie en chaos. Oorlog is een vorm van chaos. Afval is een vorm van

Marie Cloquet - *Ultraviolence V* - 2026

chaos. Urbanisatie is een
grootschalige poging tot
organisatie die heel vaak

uitmondt in chaos. Ik ervaar het telkens als een horde, die vervuiling, die verstedelijking die fout loopt, of een geopolitieke toestand die ontspoord. Steeds opnieuw moet ik mezelf daartoe zien te verhouden. Ik ben niet gelovig, dus ik zoek andere manieren om er een verhaal van te maken. Voor mij is dat via schoonheid. Ik probeer schoonheid te ontwaren in dingen die niet mooi zijn en op mijn manier een dialoog op gang te brengen.

Eind mei opent je tentoonstelling *Superbloom* bij Jason Haam Gallery in Seoul. Waarover gaat die reeks?

Superbloom gaat ook over beschavingen, maar via een andere ingang: de magnolia en haar schoonheid die commercieel is geworden. De magnolia is een oerboom die al miljoenen jaren bestaat en toch is hij een typische tuinboom geworden, massaal aangeplant in verzorgde villatuinen. Die oeroude boom wordt plots deel van een ordelijke, gecontroleerde wereld. Aan de andere kant is de bloei van de magnolia overweldigend, maar voorbij voor je het weet. Als mens proberen we onze beschaving op een langgerekte tijdlijn te plaatsen, maar vanuit het perspectief van de magnolia zijn wij een korte, vluchtige bloei, ten opzichte van de lange processen die een aardbol doormaakt.

**Als beschaving zichzelf geweld
aandoet in *Ultraviolence*, en
onze ijdelheid wordt
ontmaskerd in *Superbloom*,**

waar situeer jij dan hoop of herstel?

Marie Cloquet - *Halab XIII & XXII* - 2025

Schoonheid ontwaren is voor mij zowel het begin- als het eindpunt. Cynisme zet geen zoden aan de dijk, maar schoonheid overtuigt mij er telkens van dat je dingen kunt ombuigen: afval naar een kunstwerk, geweld naar iets met visuele kwaliteit. Ik hou niet van symboliek in kunst, van 'A betekent B'. Maar als ik het toch zo moet zeggen: het ombuigen naar schoonheid is voor mij telkens een boodschap van hoop. Ergens blijf ik erin geloven. Ik probeer altijd een houding te vinden die leefbaar en positief is.

TENTOONSTELLING

- ***Ultraviolence*** - Nog tot 20 maart 2026 - Annie Gentils Gallery - Antwerpen
- ***Superbloom*** - Van mei/juni 2026 - Jason Haam Gallery - Seoul (Korea)

Yasmin Van 'tveld

Yasmin Van 'tveld (°1989) studeerde Kunstwetenschappen aan UGent en Contemporary Art Theory aan Goldsmiths, University of

London. Daarna legde ze een parcours af als kunsthistoricus binnen de hedendaagse kunsten, waaronder voor Museum Dhondt-Dhaenens en Axel Vervoordt Gallery. Sinds 2018 is ze freelance schrijver, redacteur, gastlector en curator. Van 2016 tot 2025 was ze curator en hoofdredacteur van literair tijdschrift Kluger Hans. Sinds 2022 is ze lid van Hyster-x. In 2022-2023 volgde ze nog een opleiding literair vertalen Engels-Nederlands.

[Meer van deze auteur](#)

OKV2026+

[Lees het hele tijdschrift](#)

UIT ONS ARCHIEF

ARTIKEL